

lat Hij deze
n heeft.
hebben dan
sen, dat het
istret dān p
de Synode
edān werd,
sten doopen
Dermits de
erbond Gods
is, dat deze
is, dat deze
iet zijn, zoo
et weren".
everre deze
beschouwen
it, dat onze
hebben de
buiten het
chouwen.
het Genade-
men mogen
haven. Het
zooover als
ekt. En het
is daarom,
toemde, liet
ten dat aan
u is. In de
komt bij alle
de heerlijke
che Geloofs-
oven: Eene,
Kerk.

Hoogleraar.
ten te Utrecht

verschijnen,
recht nog niet
eel van de g.
v. LEEUWEN
te Utrecht,

ding en twee
ing wordt ge-
geel Gids; in
als stand-
een geschrift
adit als Dr.
verwachting,
de resultaten
adie.

f met steld deze
Foch wil het
sche Anthro-
en geleerd-
als het geheel
de Bijbelische
het nu maar
de beoef-
drukken, niet
zij belouft.
f met zoveel
reest hij het
asins bedoelt
ter over den
eene Anthro-
boolschen zin

ar hictia vol-
thropologie in
an het woord
en Bijbelische

eeuw is men
ie en da artoc
et geheel, een
den mensch.
u eenmaal
is het ook

ie.
ons geopen-
eest en geeft
anische Gods,
ons geopen-
nachap toch
elligen Geest
den de Bijbel
en strijd met
eld. Ontwik-
e ligen denken
ontstaan het
het systeem

k dogmatiek.
te dogmatiek
it, bestaat er
gie zich ont-

s daarom niet
an van deze
heid die ons
anische Gods
egen.

en het indi-
gewichtige
an het alge-
ordelen tot
utvalten.

nde van ge-
zuwen, aan
gedragen was
zich aan de-
ker, dat als
het hier be-
thropologie
en ik zeker,
n b.v. een
uitzien zou.
oeder trouw
gie van den

ten doceert,
te eerst nog
een mariage

logisch ver-
voorwoord
de Theo-
leering van
van de door
verdringen

heeft men
in dan met

onomwon-
reveling van
gia Biblica
k het mits-
lerius voor-

treffelijke boek van Dr. VAN LEEUWEN deze
verwarring zou bestendigen.
Het wil mij, die, — ik zeg het niet vreugde,
de Theologia biblica niet heeft te doceren,
voorkomen, dat bestudering der heerlijke Schrift-
waardheid door niets is te vervangen dan door
de beoefening en der exegese en der dogmatiek.

Gelukkig is de Theologia Biblica uit den
kring van onze theologen voor goed verdronken;
hier is men er van overtuigd, dat zij in het
organisme der Theologie niet hoort.
Desalniettemin staan er in het boek van
den oud-hoogleraar Van Leeuwen wel inter-
essante dingen; ook juiste en ware. Het meeste
daarvan is echter ook te vinden in de com-
mentaren; in de bekende „dictaten" van Dr. A.
Kuyper; en in de Dogmatiek van Dr. Bavinck.

En hoe veel goeds de *Bijbelische Anthropologie*
van PROF. V. LEEUWEN nu ook bevat, en hoe
nuttig het mij ook begrijpen kan, dat zij
vroegere studenten met pleziert dit werk zullen
ontvangen, ik voor mij zou het toch niet gaarne
ruilen voor mijn ouden FIANZ DELITZSCH,
al ben ik ook even beslist ongelovig op het
stuk van een *Systeem der Bijbelische Psychologie*
als op dat van een *Bijbelische Theologie*.

z. J. KUYPER. *Beknopte Vaderlandsche Kerk-
geschiedenis*. Doersburg. J. C. van Schenk Billi.
De bekende schrijver der Geschiedenis v.h.
Chr. Lager Onderwijs in Nederland, Van de
Worstelingen aller Eeuwen. Gesch. van Gods
Kerk op aarde, geeft hier een werkje, dat voor
hem, die met de Vaderlandsche Kerkgeschiede-
nis niet bekend zijn, veel wetenswaardige dingen
beraht. Het Chronologische Overzicht onder
Vaderlandsche Kerkgeschiedenis, dat de schrijver,
wat sonderling, al met 100 jaar v. Chr. laat
beginnen, en dat loopt tot 1906 — zal velen
welkom zijn. 't Is een volkboekje en blijkbaar
ook als voorleesboek voor den heer Kuyper bedoeld.
Ik wensch het een ruim debiet toe.

Dereenigingsleven.

NAAST ELKANDER.

Hemelvaartsdag is allengs geworden de dag
voor onze Christelijke jongelingsverenigingen.
Dan trekken haar vertegenwoordigers, in twee
grote legers, op naar de plaats der jaar-
vergadering, om wapenschuiving te houden,
om elkander te sterken voor den strijd in het
leven, om den band der gemeenschap nauwer
aan te halen, om de belangen van hun ver-
eenigingen, van de Christelijke jongelingschap,
te regelen en te bevorderen.

Er is lang getwist over de vraag, of het wel
goed, of het wel verdedigbaar is, dat onze
jongelingen van christelijken huize worden in-
gedaald, vooral niet naar een kerkelijke gesin-
deheid dan toch naar een kerkelijke belijdenis.
Onder onze eigen Gereformeerden zowel als
onder Hervormden waren er zeer velen, die
lang staande hielden, dat een dergelijke split-
ting schadelijk moest zijn voor de vorming
onzer jongelingen, nadeelig ook voor hun
verenigingsleven.

Het is mogelijk, het is zelfs waarschijnlijk,
dat er in onze gereformeerde kringen nog zijn,
die er zoo over denken; die liever zouden zien,
dat alle jongelingen van christelijken huize plaat-
seft, provinciaal en nationaal zich voegden tot
één vereniging, tot één bond; dat er fuse kwam
tusschen het Nederlandsch Jongelingsverbond
en den Nederlandschen Bond van Jongelings-
verenigingen op Gereformeerden grondslag; dat
de één straks op Hemelvaartsdag 9 Mei niet
te Almelo en de ander te Leeuwarden samen-
kwam, maar dat zij samen in dezelfde plaats,
in hetzelfde lokaal, vergaderden onder gemeen-
schappelijk gebed en gezang.

Dit is echter een overwonnen standpunt. Een
standpunt, dat door de macht der feiten niet
meer is in te nemen, althans voor de ontwik-
keling van het vereenigingsleven van geen be-
tekenis meer is.

Het is hier precies als in het politieke leven.
Onspronkelijk behoorden al onze landgenooten,
die bewust stonden tegenover het liberalisme, tot
één partij, de antirevolutionaire partij, eerst
onder de leiding van Groen van Prinsterer en
daarna van Dr. Kuyper. Er is echter scheuring
gekomen; men heeft zich van de antirevolutio-
naire partij losgemaakt en een andere partij
geformeerd. Het spreekt van zelf, dat dit door
hen, die bij de stichting van Groen bleven,
werd betreurd; dat in den beginne ernstige
pogingen werden aangewend om de dissidenten
tot terugkeer te dringen. Doch op het
laatst moest de scheiding, het bestaan van
twee of meer partijen naast en soms tegenover
elkander, wel worden aanvaard. En zoo nu
staat het ook ten opzichte van de Gereformeerde
Jongelingsverenigingen, die zich nu weldra 20
jaar geleden van het Nederlandsch Jongelings-
verbond hebben losgemaakt. Daar kan over en
weer over die scheiding nog heel wat gediscu-
teerd worden; doch dit heeft ten slotte ge-
voerd tot theoretische betekenissen, want de
praktijk heeft ons geleerd, dat er volop plaats
is voor twee groote Bonden van Jongelings-
verenigingen; dat die beide Bonden in hun
kring en ook wel gezamenlijk tot seggen werk-
zaam kunnen zijn.

Er is plaats voor beide Bonden. Dat bewijst
het gotal aangesloten verenigingen, het groot
aantal leden, behoorende tot ieder der Bonden.
Dat bewijzen ook de voortdurende bloei en
groei, waarin beide Bonden zich mogen ver-
heugen. Dat bewijst niet het minst de geest
van welwillendheid, van broederlijke genegen-
heid, die thans tusschen hen de heerche-
rende is en die zoo aangenaam afsteekt bij den geest
van verbittering en van concurrentie-nicht,
welke uit den aard der zaak in den aanvang
en jaren lang bestond.

Gelijk bekend is, zijn er nog tal van
christelijke jongelingsverenigingen, die zich bij
geen der bestaande Bonden hebben aangesloten;
33 in de provincie Groningen, 27 in Friesland,
18 in Drenthe, 27 in Overijssel, 27 in Gelderland,
13 in Utrecht, 18 in Noord-Holland, 28 in
Zuid-Holland, 4 in Zeeland en 4 in Noord-
Brabant; totaal christelijke jongelingsvereeni-
gingen, bij geen Bond aangesloten, 198.

Dan is er nog altijd een Friesch Jongelings-
verbond — voorzitter L. W. de Vries te Min-
nertsja en secretaris T. Nauta te Ferwerda —
tallende 50 verenigingen; en voorts nog een
Nederlandsch Lutherisch Jongelingsverbond —
voorzitter Dr. H. C. Zwahler, secretaris Dr. J. C.
Schroder te Kuitenburg. Beide Bonden hebben
een eigen orgaan: het Friesch Jongelings verbond
Het Correspondentieblad, redacteur Dr. H. Guit-
ter te Minnertsja; en de Nederlandsche Luther-
sche Jongelingsbond orgaan *De Lutheran*,
redacteur Dr. Schroder te Kuitenburg.

De overgrote meerderheid der bestaande
Christelijke Jongelingsverenigingen behoort ech-
ter tot één van de andere twee Bonden: 368

verenigingen met 9564 leden tot het Neder-
landsch Jongelingsverbond en 476 verenigingen
met 9499 leden tot den Ned. Bond van Jongelings-
verenigingen op Gereformeerden grondslag.
Hieruit blijkt, dat beide Bonden zoo ongeveer tegen
elkaar opwegen. Waar dit zoo is, heeft het geen
zin meer om te jerenaleeren over wat vroeger is
voorgevallen; maar hebben we allen den be-
staanden toestand te aanvaarden, dankbaar zelfs
te aanvaarden. Dankbaar in zoo verre, dat
scheuring den bloei van het vereenigingsleven
onzer jongelingen niet belemmert, maar veel
meer bevordert heeft. Hier volge een opgave
van het aantal vereenigingen of afdelingen en
leden, over de verschillende provincien en voor
de beide Bonden:

Geref. Jongelb. Ned. Jongel. verb.				
Provincie	afdeel.	leden	afdeel.	leden
Groningen	57	1267	18	439
Friesland	193	1950	46	794
Drenthe	9	190	10	298
Overijssel	24	594	39	1053
Gelderland	41	615	75	1995
Utrecht	34	591	24	507
Nd. Holland	43	810	41	1398
Zd. Holland	113	2551	79	2499
Zeeland	33	531	27	414
Nd. Brabant	18	291	9	167
Ned. Indië	1	13		
Totaal	476	9499	368	9564

Beide Bonden zullen op Hemelvaartsdag, als
naar gewoonte, vergaderen. Het Ned. Jongelings-
verbond te Almelo; sprekers: Dr. de Visser
(Kamerlid), Mr. H. de Bie te Zwolle, Drs. J. J.
van der Broek te Zutphen en Dr. A. van Vel-
huisen te Almelo. De Geref. Jongelingsbond ver-
gaderd ditmaal te Leeuwarden. Sprekers: Dr.
H. H. Kuyper, Dr. Landwehr, Dr. L. H. Wa-
genaar en Dr. H. Hoekstra. Beide jaarvergade-
ringen zullen ook nu weer flink bezocht zijn,
al liggen Leeuwarden en Almelo nu juist niet
midden in het land. De jaarvergaderingen van
den Gereformeerden Jongelingsbond worden met
ieder jaar al drukker bezocht, ook door afge-
vaardigen van de aangesloten verenigingen.
In het laatst verschenen nummer van het
Geref. Jongelingsblad, welk orgaan nu reeds een
oplage heeft van niet minder dan 7000 exem-
plaren, wordt de meerdere belangstelling in de
jaar vergaderingen met cijfers aangegeven:

Jaar	Plaats	Vert. ver.	Aant. ver.
1900	Groningen	202	340
1901	Arnhem	242	356
1902	Amsterdam	267	374
1903	Dordrecht	223	387
1904	Zwolle	286	410
1905	Utrecht	304	455
1906	Rotterdam	355	476

Of de opkomst ook thans, nu de jaarverga-
dering heelemaal in het Noorden des lands
wordt gehouden, toeneemende belangstelling zal
toon? Dat dient te worden afgewacht; doch
hoe dit moge zijn, de gegeven cijfers wijzen
duidelijk aan, dat er in ons land wel terdege
plaats was voor een eigen vereenigingspunt voor
onze jongelingen van gereformeerden huize.
Indien dat vereenigingspunt niet gevonden ware
gewest, het Nederlandsch Jongelingsverbond
zou er niet door gebaat, maar geschaad zijn.
Geschillen van kerkelijken aard, verschil in op-
vatting over den arbeidskring en het karakter
van een Christelijke jongelingsvereeniging zou-
den de twee stroomingen en richtingen van zelf
verbittert hebben. Er was een schijn-scheiding
gewest, een huisgen in zich zelf verdeeld. En
het gevolg zou zijn geweest, dat vele jongelingen
van de eenen zoowel als van de andere richting
zich zouden hebben onttrokken, of wel zich niet
zouden hebben aangesloten.

Zoo beschouwd kan ieder Gereformeerde
warne genegenheid hebben voor den Gerefor-
meerden Jongelingsbond, maar ook oprechte be-
langstelling gevoelen voor iedere poging om
het Ned. Jongelingsverbond tot meerdere
groei en bloei te brengen.

Met vergelijkingen behoort voorzichtigheid
betrachting te worden. En daarom kan een
woord van den spreker bij de Openings-
aankomst der Nederlandse Tentending op
Vrijdag 12 April te Dordrecht gehouden, nie-
geheel van toepassing zijn op het voorgaande.
De Tentending werd nu aanbevolen op grond
dat de kerk, zoals deze optreedt, in tal van
opzichten te kort schiet; dat er een onontbeer-
bare is, die nooit in de kerk komt, en dat
daarom ook de Tentending een uitstekende
gelegenheid biedt tot samenwerking van per-
sonen uit alle kerken onder de banier van het
Kruis. Geheel verkeerd is dat woord zeker
niet. Al moet van Gereformeerde zijde op het
onkerkelijk karakter van veler arbeid, onder de
kerk vallende, gewezen worden, al worden hier
en daar de grenzen voor het algemeen christe-
lijke wel wat ver getrokken — daarom zal
toch niet gewenscht kunnen worden, dat
verenigingen als die van de Tentending, Lege-
de Heils, Jerusl op standen voet zullen ver-
drijven, met name niet de Tentending wier
grondslag voor haar arbeid is die der Evan-
gelische Alliantie. Ook door zulke verenigingen,
al mag geen Gereformeerde vrede met haar
grondslag hebben, kan in de voorziendheid Gods
nog veel gezegd worden.

Welnu, zoo ongeveer kan een gereformeerde
staan tegenover den arbeid van het Ned. Jongelings-
verbond, wiens bloei onder gelijkgezinden
door ieder gereformeerde van harte wordt ge-
wenscht. Immers, als dat verbond er niet was,
er zouden tal van jongelingen niet komen onder
den invloed van nuttigen arbeid, onder den
invloed van de Christelijke beginselen.

Doch van zelf gaat bij de gereformeerden de
sympathie het meest uit naar den Gereformeer-
den Jongelingsbond, die door zijn oprichting
vertaan heeft, dat niet slechts in het gesin en
in de school, maar ook op den jongelings-
leeftijd de Gereformeerde beginselen geerd
en tot ontwikkeling behooren gebracht wor-
den; verstaan heeft ook, dat het Calvinisme
voor te staan, niet uitsluit waardering voor
anderer gevoelen, doch bovenal eischt opbou-
wing en versterking in de eigen beginselen.

Bloei en groei daarom de Gereformeerde
Jongelingsbond en zij en blijve de leiding in
dien Bond zoo principieel en tegelijk zoo ge-
tuigend van waardeering voor den arbeid van
anderen, die ook de uitbreiding van het Konink-
rijk Gods bedoelen, dat deze Bond met het
Ned. Jongelingsverbond op menig punt moge
samenwerken, en dat bij voortdurende de nu
reeds niet onwillende verhouding vriend-
schappelijk en broederlijk moge worden.

Een gereformeerde, die eenmaal met be-
wustheid en beslistheid het door zijn beginselen
geest standpunt inneemt, is vanzelf ruim
jegens allen, die ook het goede zoeken.

Uit de Pers.

In het *Diacaonal Correspondentieblad* behan-
delt Prof. Biesterveld de vraag, of stichtingen
als Veldwijk enz. die een hoog verpleegd
vragen, wel stichtingen van barmhartigheid kun-
nen genoemd worden.

Er heerscht nog dikwerf veel misvatting over
het begrip der barmhartigheid. Vandaar dat soms
de vraag wordt gedaan of stichtingen als Veld-
wijk enz. wel in den grond van het woord stich-
tingen van barmhartigheid zijn. Zij vragen een zoo
hoog verpleegd, dat de armen in ons midden
voort veel hulp van diaconie of suppletiefonds
er geen gebruik van kunnen maken. Zelfs is bij
de meeste stichtingen de niet onduidelijk uitgespro-
ken bedoeling om de verpleegden zoo te regelen,
dat daaruit de geheele exploitatie kan worden
gevoerd, terwijl de contributie dienst moeten
doen als reserve voor leningen, het dekken van
te korten bij uitbreiding enz. Ziet, zoo vraagt men
nu, zijn zulke stichtingen nog langer stichtingen
van barmhartigheid. Zijn het niet gewone onder-
nemingen van financieelen aard. Behooren de
stichtingen van barmhartigheid hun beheer niet
nooitan in te richten, dat de armen er van
kunnen genieten, en in allen gevalle diaconieën
hunne verpleegden er voor een minimum kunnen
geplaatst krijgen, ver beneden den kostenden prijs.
Naar het mij voorkomt is er hier verwarring van
begrippen in het spel, een verwarring, die echter
wel wat dieper ingrijpt dan men oppervlakkig zou
meenen.

Voor eerst is het verkeerd te meenen, dat alleen
aan armen barmhartigheid moet worden bewezen
en bewaard. Zelfs heeft het door ons, dat
bepaaldelijk het deel der barmhartigheid heeft te
oefenen, dat de alleen gelatenen, de geheel armen
geeft, een roeping ook voor de rijkere in de
gemeente, om hen tot mildadigheid te bewegen
en aan te arbeiden, dat zij aldus hunne roeping
vervullen en aan hunne verplichtingen jegens God
en hunne naasten voldoen. Maar in breeder zin
genomen kan ook de rijkere behooren tot de ellende-
digen aan wie de christelijke liefde hare barmhar-
tigheid te bewijzen heeft. Als een rijk kranke-
lijk wordt en niet meer in huis kan worden ver-
pleegd, is het voor hem dan van minder belang
of hij in een christelijke inrichting kan worden
verpleegd dan voor den arme? Is dan de barm-
hartigheid die aan hem door bestuur, en met name
door directeur, geneesheer, predikant, verpleeg-
personeel, wordt geofferd, van mindere betekenis
omdat een hogere verpleging betaald wordt, dan
dat dit alles voor weinig geld of om niet gebeurt?

Zoo kan een rijke moet geopperd worden, of
in een Sanatorium verpleging moeten zoeken, is
het niet geen voorwaarde van de christelijke barm-
hartigheid, al betaalt hij de kosten daarvan?

Er moet verdeling zijn in het werk der barm-
hartigheid. Als het er om aankomt, dan bestaat
de barmhartigheid die stichtingen als Veldwijk
enz. oefenen, hierin, dat zij zorgen dat er in-
richtingen zijn waarin de ellendigen over wie zij zich
in des Heeren Naam willen ontfemen, kunnen
verpleegd en verzorgd worden. Eigenlijk moeten
al deze stichtingen, onze ziekenhuizen, sanatoria
enz. zich niet daarnaast nog behoeven te bekomme-
ren over de drukkende geldzorgen. Zij moeten voor
de gelegenheid ter verpleging zorgen en kunnen
rekenen op de betaling van den kostenden prijs
voor elken patient. Daarnaast moet dan afzonder-
lijk gezorgd worden voor de armen, dat zij ook in
die inrichtingen kunnen worden opgenomen. Dat kan
op meer dan één manier gebeuren. Hier hebben
de broeders diaconieën nu hunne roeping te vervullen.

De moeten eigenlijk zorgen, dat de armen ver-
pleegd kunnen worden door voor hen te betalen.
Het is wel eigenaardig, dat door sommigen zoo
sterk wordt aangedrongen om de stichtingen van
barmhartigheid te doen uitgaan en te stellen onder
het beheer van Kerk of diaconie, en dat terwijl
door vele diaconieën niet of slechts zeer ten deele
de roeping wordt vervuld om voor de armen, die
verpleegd worden, te betalen. Ik ken diaconieën,
die voor de opname in ziekenhuizen enz. eenvoudig
alles aan de Overheid overlaten, of een zoo bespo-
telijk laag verpleeggeld afdwingen, dat alle con-
tributie als suppletie verloniden wordt door het
geen aan dit geld te kort komt. Hoe het zou moe-
ten als alles door de diaconie werd gedaan, is
seker een raadsel! Als de diaconieën niet kunnen
wat zij moeten, zoo hier seker doorsamenwerking,
gelijk dat in sommige provincien van ons land
geschiedt, veel tot stand kunnen komen. Van zelf
kan men ook, gelijk bij sommige stichtingen reeds
het geval is, een afzonderlijk suppletiefonds stich-
ten. Daar kan dan, als de exploitatie van de
stichting sulks toelaat, een deel der contributies
worden gestort, terwijl de overige worden betale-
den door de rijkere verpleegden, die reeds een
suppletie is, omdat daarvoor in de lagere klassen
de verpleegden ook minder reeds bedragen dan
hetgeen elke patient kost.

Met deze beschouwingen hangt nog een ander
punt samen, dat ook wel onder de oogen mag
gezien worden. Velen meenen dat de barmhar-
tigheid der verplegers en verpleegsters in zieken-
huizen, wijkverpleging, krankzinnigengestichten en
eigenlijk hierin bestaat, dat de broeders en zusters
voor heel weinig loon (soms minder dan een
dienstbode verdient) dezen arbeid verrichten. Men
vindt het met hunne afzondering tot het werk der
barmhartigheid in strijd, als voor hen op een
behoorlijke benoeding wordt aangedrongen.

Hetzelfde hoort men als een voldoende trac-
tement voor predikanten en onderwijzers als eisch
wordt gesteld. Nu is het zeker, dat als de ge-
meente vervolging, verdrukking, armoede heeft te
lijden, de diaconen in zelfverloochening moeten es-
sellen voorgaan. Wanneer onze scholen niet meer
kunnen, moeten de onderwijzers zich offers getroo-
ten. Als het zoo staat, dat de belijders van den
Christus zelf broodsgereb hebben, dan mogen zij,
die zich geven voor het verzorgen der ellendigen,
niet klagen als hun deel gering is. Maar als al
deze dingen niet zoo zijn, als algemeen, ook in
de kringen der Christenen, de levensstandaard klimt
en het waarlijk niet is te zien dat onze kooplieden
en landbouwers gebrek hebben, dan mag mee van
dien welstand genieten degenen, die op welke wijze
dan ook van het altaar leef. Als de oogst rijk
was in Israël waren ook de tienden groot, en
hadden de priesters en levieten het goed!

Men moet het recht verstaan, wanneer iemand
zich om des Heeren wil geeft voor verpleging enz.
van kranken, dan moet hij of zij dat doen met
alle gaven van lichaam en geest, met kracht van
den arm en liefde van het hart. In dat zich geven
ligt de barmhartigheid die geofferd wordt. En
vraagt de Heere in zijn wijs en voorzienig bestuur
nu nog daarbij, dat zij maar een schamel deel op
aarde zullen hebben, dan hebben zij dat met
onderwerping en gaarne als een van Hem opge-
legd kruis te dragen. Maar wij, die in het leven
arbeiden, moeten dat kruis niet opleggen, en het
ook niet eischen, als het anders kan. De barmhar-
tigheid is er niet minder om, al is het geldelijk
onderhoud ruim. Zelfs zal zij er te blijmoediger
om worden beoefend. Onze barmhartigheid moet
zich vaak hietroes bepalen, dat zij van ons goed
of inkomsten afstaan, opdat anderen zich aan het
werk der barmhartigheid kunnen geven.

Dus, de barmhartigheid der stichtingen besta
hierin, dat zij zorgen voor de mogelijkheid van
goede christelijke verpleging van alle ellendigen,
rijk of arm, de barmhartigheid van het verpleeg-
personeel besta hierin dat het zich geheel en al
geve voor dezen uitnemenden arbeid in des Heeren
dienst; de barmhartigheid der diaconen toone
zich in het zorgen voor de armen onder de ellende-
digen, die deze verpleging zoeken, en de barm-
hartigheid der geloovigen toone zich (behalve in
hetgeen zij in vele omstandigheden nog door woord,
daar en voorbeeld kunnen doen), daarin, dat zij
door ruime gaven (niet ook door de gelden)
oemen in de geldelieken) besturen, verplegers
en diaconen in staat stellen hun taak met blij-
schap en zonder zorgen te volbrengen.

Officiële Berichten.

Provinciale Synode van Utrecht.

De Provinciale Synode van Utrecht zal D. V.
gehouden worden te Utrecht, in de eerste week
van Juli. Dag en plaats nader aan te kon-
digen. Namen der afgevaardigden, stukken voor
het agendum enz., worden ingewacht vóór
15 Mei a.s.

Namens de roepende kerk van Mijdracht,
H. DE KONING

Mijdracht, April 1907.

Classe 's-Gravenhage.

De kerkraad der Gereformeerde kerk van
's-Gravenhage bericht, dat de classe 's-Graven-
hage D. V. vergaderen zal te 's-Gravenhage op
Dinsdag 14 Mei a.s., gewone tijd en plaats.
Punten voor het agendum worden ingewacht
vóór Dinsdag 30 April c.k. bij den scriba, Van
Speijksstraat 105, 's-Gravenhage.

Namens den kerkraad voorn.,
C. LION CACHET, scriba.

AGENDUM

voor de vergadering van Geref. kerken in de
classis Gouda, te houden D. V. op Dinsdag
7 Mei 1907, aanvang voorn. 9 uur, in de
Noorderkerk aan de Turfmarkt te Gouda.

1. Opening namens de roepende kerk.
2. Onderzoek der credentiebrieven.
3. Aanwijzing van het moderaamen.
4. Lezing en vaststelling der notulen.
5. Ingekomen stukken.
6. Instructiën.
7. Rapport omtrent de bezwaren van br.
d. O. te L.
8. Benoeming: a. van een deputaat en sec.
voor hulph. kerken; b. van deputaten voor
de part. synode; c. van kerkvisitatoren.
9. Verdere bespreking van het concept tot
regeling van de tucht over de doopleden.
10. Bespreking van het concept tot regeling
van emeritaats- en weduwen- en weezengelden.
11. Versoek tot opzending van het bezwaar-
schrift omtrent art. 36 Gel. Belijdenis van de
kerken Schoonhoven B. en Willige-Langerak.
12. Schriftelijke aanvraag om steun door de
hulphohevede kerken voor 1908—1909.
13. Rekening en verantwoording van den
deputaat voor hulph. kerken over 1906—1907.
14. Rondvraag art. 41 K. O.
15. Regeling consulentenschappen en vacatur-
beurten.
16. Storting collecte Theol. fac. V. U.
17. Verrekening der classicale kosten.
18. Toepassing zoo noodig van art. 43 K. O.
19. Lezing der korte notulen.
20. Sluiting der vergadering.

Namens de roepende kerk van

Krimpen a/d Lek,

A. TAAL, praesid.

H. V. D. GHAFF, scriba.

Krimpen a/d Lek, 23 April 1907.

Buitenland.

Duitschland. Zal men meehelpen
aan de oprichting van een stand-
beeld voor Calvijn?

Vele pennen zijn in Duitschland in beweging
gekomen om het plan, dat in Genève werd op-
gevat om een standbeeld voor Calvijn op te
richten, te bespreken of aan te bevelen.

Wij Gereformeerden, in Nederland denken
er niet aan, gelden te geven voor een standbeeld
van den grooten reformator van Genève. Maar
dit neemt niet weg, dat wij de gedachte om een
Calvijn-stichting in het leven te roepen, seer
toetsen. Het heerlijkst zouden wij vinden
wanneer de Duitse Gereformeerden er toe
konden overgaan, de grondslagen te leggen voor
het stichten van een Vrije Universiteit op
Gereformeerden grondslag.

Nog onlangs werd er in de *Reformierte
Kirchenzeitung* door pastor H. Villaret te
Stuttgart op gewezen, dat in breede kringen van
Duitschland de meening verbreid is, „dat er
in Duitschland nog eenige duizenden of een
honderdduizend Gereformeerden gevonden
worden, die opgeschreven schijnen te zijn om
te verdwijnen en die zich reeds lang in dit
welverdiende lot met stompe berusting
gecricht hebben, en die men daarom steeds als
eene *res neglenda* (eene zaak waarmede men
geen rekening heeft te houden), mag behandelen”.
Met genoemd orgaan zijn wij niet eens, dat dit
moet ophouden en dat de Gereformeerden zich
niet de kaas van hun brood moeten laten eten.
Doch wij meenen, dat het weinig baten zal
indien er gesagerd wordt, dat aan de Rijks-
universiteiten enige leerstoelen door Gerefor-
meerden zullen bezet worden. Ook zal het niet
veel geven, als een „Calvijn stichting” geld offert
om Gereformeerde privaet-docenten te onder-
steunen of de vorming van zulke docenten be-
vordert, of als deze stichting voor de Gerefor-
meerden in Duitschland doen zal, wat de
Gustaaf Adolf-vereeniging voor het Protestan-
tisme in het algemeen doet.

Het plan om in Duitschland een Vrije
Universiteit op Gereformeerden grondslag te
stichten, is vóór een vijf en twintig jaar in het
hart van Gereformeerde belijders in Duitschland
opgekomen. Het is te betreuren dat men dit
loosliet. Zou nu het oogenblik niet gekomen zijn
om het weder op te vatten, nu de vraag op-
duikt, wat hebben wij te doen om de nage-
dachten van den grooten reformator van
Genève, wiens arbeid van zoveel betekenis
gewest is voor de geheele wereld, te eeren?

Jammer dat de redactie van de *Reformierte
Kirchenzeitung* met het plan om een standbeeld
voor Calvijn te Genève op te richten, instemt.
Deze schreef: „De hoofdzak schijnt ons te zijn,
dat de kunstenaar een gelukkig hand heeft,
en een Calvijn waarlijk uit het steen tot ons
oprecht, gelijk uit het prachtig standbeeld te
Lausanne de ware Alexander Vinet ons toe-
spreekt. Wellicht geeft dan het berispte beeld
den een of anderen gedachteeloozen beschouwer
aankleding, de betekenis van den man na te
gaan en naar waarde te schatten.” Wij voor
ons kunnen ons beter vinden in hetgeen de
hoogleraar Dr. F. L. Rutgers in zijn jongste
rectorale oratie in deze uitdrukking: „Onder hen,
die in de geschiedenis als mannen van betee-
kenis bekend staan, zal wel niemand hem een
plaats ontzeggen; en misschien zijn er wel niet
veel geweest die hem evenaarden, niet slechts
in veleerleer geestesgaven, maar ook in den in-
vloed die er voor de leiding van de geesten
van hem is uitgegaan. Een invloed, dien hij
niet alleen persoonlijk uitoefende door zijn
geestelijk overwicht, maar die door de leerlin-
gen die hij vormde en door zijne geschriften
zich alom deed gevoelen, en die niet beperkt
bleef tot zijn eigen tijd, maar voortdurend blijft